

Goeie Vrydag, 3 April 2026

Skriflesing: 2 Samuel 18:31–33; Johannes 19:16–30

Tema: Waar 'n vader wens... en God volbring.

VERKONDIGING

Voor ons hierdie gedeelte lees, is dit belangrik om te onthou wat vooraf gebeur het.

Absalom, Dawid se seun, het geleidelik teen sy pa in opstand gekom. Hy het by die stadspoort mense se guns gewen en hulle vertrouwe gesteel, totdat hy uiteindelik homself as koning verklaar het. Dawid moes uit Jerusalem vlug om sy lewe te red, en daar het 'n burgeroorlog uitgebreek tussen Dawid se magte en dié van Absalom.

Ten spyte van Absalom se rebellie, gee Dawid 'n baie duidelike opdrag aan sy bevelvoerders: hulle moet sagkens met die jong man werk en hom spaar. Dit wys iets van Dawid se hart as vader – selfs teenoor 'n seun wat hom verraai het.

Maar in die geveg word Absalom doodgemaak, teen Dawid se wens. Nou wag Dawid by die stadspoort vir nuus oor die afloop van die stryd... nie as koning wat oorwinning soek nie, maar as pa wat net wil weet: leef my seun nog?

En dit is presies op daardie punt wat ons teks begin – wanneer die boodskap uiteindelik by hom uitkom.

Skriflesing

2 Samuel 18:31–33

...³¹ toe kom die Kussiet juis net daar aan en sê: “Daar is nuus vir die koning, want die Here het u vandag verlos van almal wat teen u in opstand gekom het.”

³²“Gaan dit goed met my kind Absalom?” vra die koning, en die Kussiet antwoord: “Mag dit met die vyande van die koning en almal wat teen u in opstand kom en u ondergang wil bewerk, gaan soos met daardie kind.”

³³Die koning het ontroerd geraak en in trane na die kamer bokant die poort opgeklim. Daar het hy heen en weer geloop en gesê: “My seun, Absalom, my seun, my seun. Absalom, ag, as ek maar in jou plek kon gesterwe het. Absalom, my seun, my seun.”

Johannes 19:16–30

¹⁶Toe het hy(Pilatus) Hom op hulle versoek oorgelewer om gekruisig te word, en hulle het Jesus weggeneem.

Jesus word gekruisig

¹⁷Jesus het self sy kruis gedra en uitgegaan na Kopbeenplek toe, soos dit genoem is, in Hebreeus Golgota. ¹⁸Daar het hulle Hom gekruisig en saam met Hom twee ander, een aan elke kant, met Jesus in die middel.

¹⁹Pilatus het ook 'n opskrif geskrywe en dit aan die kruis gesit. Daar het geskrywe gestaan: "Jesus van Nasaret, die Koning van die Jode." ²⁰Baie van die Jode het hierdie opskrif gelees, omdat die plek waar Jesus gekruisig is, naby die stad was. Die opskrif was in Hebreeus, Latyn en Grieks. ²¹Die priesterhoofde van die Jode het toe vir Pilatus gesê: "Moenie skrywe: 'Die Koning van die Jode' nie, maar skrywe: Hy het gesê: Ek is die Koning van die Jode."

²²Pilatus het vir hulle gesê: "Wat ek geskrywe het, het ek geskrywe."

²³Toe die soldate Jesus dan gekruisig het, het hulle sy boklere gevat en dit in vier dele verdeel, vir elke soldaat 'n deel. Hulle het ook sy onderkleed gevat. Dit was sonder naat van bo af in een stuk geweef.

²⁴Hulle sê toe vir mekaar: "Ons moet dit nie skeur nie. Kom ons loot wie dit moet kry."

Dit het gebeur sodat die Skrif vervul kan word waar dit sê:

*"Hulle het my klere
onder mekaar verdeel,
en vir my kleed het hulle geloot."*

Dit is wat die soldate gedoen het.

²⁵By die kruis van Jesus het ook nog sy moeder en sy moeder se suster en Maria, die vrou van Klopas, en Maria Magdalena gestaan. ²⁶Toe Jesus sy moeder sien en die dissipel vir wie Hy baie lief was, wat by haar staan, sê Hy vir haar: "Daar is u seun."

²⁷Daarna sê Hy vir die dissipel: "Daar is jou moeder."

Van daardie oomblik af het die dissipel haar in sy huis geneem.

Jesus sterwe

²⁸Hierna het Jesus, met die wete dat alles klaar volbring is en sodat die Skrif vervul kan word, gesê: "Ek is dors."

²⁹Daar het 'n kan vol suur wyn gestaan. Die soldate het toe 'n spons vol suur wyn op 'n hisoptakkie gesit en dit teen sy mond gehou. ³⁰Nadat Jesus die suur wyn gekry het, het Hy gesê: "Dit is volbring!"

Toe het Hy sy kop vooroor laat sak en die laaste asem uitgeblaas.

'My woord is soos vuur, sê die Here, soos 'n hamer waarmee klippe stukkend gebreek word.' *Jeremia 23:29*

PREEK

Inleiding: Die leemte tussen wens en werklikheid

Die lewe word dikwels gekenmerk deur 'n verskroeiende leemte – die afstand tussen dit wat ons vurig droom en dit wat ons werklik ervaar. Daar is 'n spesifieke soort stilte wat intree wanneer die lewe ons breek. Dit is nie die stilte van vrede of rustigheid nie, maar 'n oorverdowende, byna tasbare stilte van magteloosheid. Dit is die pynlike gaping tussen ons opregte begeerte vir herstel en die harde, onversetlike werklikheid van ons omstandighede.

Dink aan die ouer wat snags in die donker lê en smee vir 'n pad terug vir 'n kind wat in die afgrond van keuses verdwaal het. Dink aan die geliefde wat hulpeloos toekyk hoe die laaste asem van iemand kosbaars ontglip. Dink aan daardie oomblikke wanneer jy self gewens het jy kon iets verander, iets terugdraai, iets regmaak – maar jy kon nie.

In daardie oomblikke besef ons met skok dat ons menslike liefde – al is dit hoe diep en opreg – dikwels eindig by die grens van ons eie onvermoë. Ons liefde voel groot, maar ons vermoë is klein.

Is dit dan al wat daar is? Net 'n wens wat sterf in die lug? Net 'n hart wat breek sonder antwoord? Om hierdie menslike pyn in die lig van die Skrif te verstaan, moet ons twee tonele langs mekaar plaas: die kamer bo die stadspoort in Maganajim en die heuwel Golgota.

1. Maganajim: 'n Vader se magtelose rou

Stel jou die toneel in Maganajim voor, waar Dawid heen gevlug het tydens die burgeroorlog: Die reuk van stof en sweet hang in die lug. Die oorlog is verby, maar die triomf voel bitter. Dawid, die man na God se hart, sit nie triomfantlik op sy troon nie. Hy het homself onttrek na die klein vertrek bo die stadspoort. Hier is geen koninklike prag nie, net die gedempte, rou gekerm van 'n gebroke vader.

Wanneer die nuus hom bereik dat sy seun Absalom dood is, stort Dawid ineen. Sy roepstem – 'n hartverskeurende herhaling:

“My seun, my seun!”

– skeur deur die mure van die ou stad.

Hoor die wanhoop in sy woorde:

“Ag, as ek maar in jou plek kon sterwe.”

Dit is die hart van die menslike toestand. Dawid het mag, hy het invloed, hy het alles – en tog is hy heeltemal bankrot wanneer dit kom by die redding van sy eie seun. Sy liefde is groter as sy vermoë. Hy sou sy eie lewe verruil vir sy seun s'n, maar die wet van die lewe en die dood laat dit nie toe nie.

Hier sien ons ook iets van skuld en gebrokenheid. Dawid weet diep binne hom dat sy eie verlede, sy eie sonde, 'n rol gespeel het in hierdie tragedie. Die woorde van die profeet Natan hang nog oor sy lewe. En miskien maak dit die pyn net soveel dieper – nie net verlies nie, maar ook spyt. Hy bly agter met sy trane, sy onvervulde wense, en die koue werklikheid van 'n verlies wat nooit weer ongedaan gemaak kan word nie.

Is ons almal nie op pad na dieselfde plek nie – na 'n plek waar ons wense net eggo's teen 'n muur bly? Waar ons liefde groot is, maar ons hande leeg is?

2. Golgota: Waar die wens werklikheid word

Skakel nou oor na die buitewyke van Jerusalem. Die lug is swaar, die atmosfeer is gelade met die geweld van die Romeinse doodmasjien. Golgota is nie 'n plek van koninklike prag nie, en tog, as ons met geestelike oë kyk, is dit hier waar die werklike troon gevestig word.

Hier hang Jesus, nie as 'n slagoffer van omstandighede nie, maar as die Koning wat sy koninkryk deur opoffering vestig. Waar Dawid se liefde deur die dood gestuit is, daar breek Jesus deur die dood heen. Terwyl die menigte Hom spot, bevestig hulle onwetend die waarheid: Hy is die Koning.

Elke asemteug wat Hy op daardie kruishout neem, is 'n daad van doelgerigte gehoorsaamheid. Dit is nie toevallig nie. Dit is nie buite beheer nie. Dit is die plan van God wat besig is om voltrek te word.

Hy sorg vir sy moeder.

Hy spreek woorde van genade.

Hy dra die gewig van sonde – nie net van een mens nie, maar van die hele wêreld.

En dan, die finale uitspraak wat die geskiedenis in twee breek:

“Dit is volbring.”

Dit is nie ’n versugting van nederlaag nie, maar ’n kragtige verklaring van ’n transaksie wat afgehandel is. In die sakewêreld van daardie tyd was dit die stempel op ’n dokument wat beteken het:

“Die skuld is ten volle betaal.”

Daar is niks meer wat bygevoeg moet word nie.

Daar is niks meer wat oopstaan nie.

Daar is geen verdere betaling nodig nie.

Dink daaraan as ’n onbetaalbare lewenslange skuld las wat in een oomblik vernietig word – die skuld is weg, die eis is verval, die rekord is skoon.

Waar Dawid gesê het:

“Ek wens ek kon...”

sê Jesus:

“Ek het.”

Waar Dawid se liefde nie verder as ’n wens kon gaan nie, het Jesus se liefde tot die einde toe gegaan.

Hier vind die groot omkeer plaas:

die mens kan nie red nie... maar God doen.

3. Die betekenis vir ons lewe vandag

Wat beteken dit vir jou in die maande en jare wat voorlê?

Ons is dikwels soos Dawid: ons probeer ons eie lewens, ons foute en ons skuld regmaak met ons eie beperkte kragte. Ons dra dinge saam met ons – skuld, spyt, pyn – en ons probeer dit self oplos.

Ons dink:

“As ek net beter kan wees...”

“As ek net harder probeer...”

“As ek net nog iets kan doen...”

Maar diep binne ons weet ons: dit werk nie.

En dit is presies waar Jesus se woorde inkom:

“Dit is volbring.”

Hy roep ons weg van hierdie vrugtelose selfreddingspogings. Hy nooi ons uit om ons lewe te anker in wat Hy reeds gedoen het.

Die skuld is betaal.

Die kloof tussen jou wens vir heelheid en jou werklikheid van gebrokenheid is oorbrug deur die kruis.

Hoe leef ons nou?

Nie deur aanhoudend te probeer om jouself te red nie, maar deur te leef uit die waarheid dat jy reeds gered is.

Nie deur skuld te dra nie, maar deur vry te wees.

Nie deur terug te kyk met vrees nie, maar vorentoe te leef met hoop.

Wanneer jy môre opstaan en die ou gedagtes weer kom – die skuld, die angs, die vrae – herinner jouself:

“Dit is volbring.”

Nie halfpad nie.

Nie amper nie.

Heeltemal.

Jou toekoms is nie meer gebou op jou prestasies of jou mislukkings nie, maar op die vaste, onskudbare werk van Christus.

Slot: Leef uit die voltooide werk

Gaan huis toe met hierdie visie: Jy hoef nie meer te wend en te weë in die kamer bo die poort nie.

Jy hoef nie vas te sit in 'n plek van wens en magteloosheid nie.

Die Koning het die prys betaal.

Die dood is oorwin.

Die werk is voltooi.

Jy is vry om te lewe uit sy genade.

Die hoop lê nie in wat jy kan doen nie.

Die hoop lê in wat Hy reeds gedoen het.

En daarom kan ons vanaand, selfs in die skadu van die kruis, met sekerheid sê:

Dit is volbring.

Amen.